

Naše noviny

Bílá Lhota • Červená Lhota • Hrabí • Hradečná • Měník • Pateřín • Řimice

PODZIM 2020 • ROČNÍK 16 • ČÍSLO 66 • VYDÁVÁ OBEC BÍLÁ LHOTA • E-MAIL: OBEC@BILALHOTA.CZ

Periodický tisk obce Bílá Lhota

8. prosince

Čtvrtletník

za období 1. 10. 2020–31. 12. 2020

**Jubilantům ze srdce gratulujeme a přejeme
hodně zdraví, pohody a optimismu do dalších let.**

Frenzlová Věra – Řimice
Šišmová Božena – Řimice
Staňková Ludmila – Bílá Lhota
Havlíčková Marie – Hradečná
Konečná Marie – Hradečná
Hepilová Jolana – Měník
Aman Vladimír – Červená Lhota
Komárková Jiřina – Červená Lhota
Čepová Marie – Řimice
Vaňáková Ludmila – Hradečná
Nikodemová Jaroslava – Řimice
Opletal Květoslav – Červená Lhota
Kopřivová Ludmila – Hradečná
Huf František – Bílá Lhota
Dostálová Eliška – Řimice
Nikodem Jiří – Řimice
Šafář Josef – Pateřín

OZNÁMENÍ

- Poplatky v roce 2021 budeme přijímat až **od 20. 1. 2021**.
- Z důvodu čerpání dovolené bude **od 28. 12.–31. 12. 2020 OÚ Bílá Lhota uzavřen**.

Děkujeme za pochopení.

Vážení spoluobčané,

opět jsou tu Vánoce a blíží se Nový rok. Mnoho z nás si v myslí vybaví poslední Vánoce či oslavy Nového roku. Možná si v duchu povzdychneme, že tento krásný čas trvá tak krátce.

Ano je to tak. Žijeme v urychleném světě a i to potřebné pozastavení během Vánoc bylo jakési krátké, jako by to byl jen prodloužený víkend, během kterého jsme se snažili zapomenout na každodenní problémy, staré spory a nebo jsme se ve vzpomínkách obraceli na svoje blízké, kteří už nejsou mezi námi. Mnoho z nás se při pohledu na bezbranné Boží Dítě v jesličkách snaží zahnat všechno zlé a nenávisť, abychom do nového roku vstoupili s čistým štítem. O Vánocích jsme si bližší než jindy i proto, neboť chceme být blízko sebe, zavzpomínat na naše dětské časy u vánočního stromku nebo se ve vzpomínkách vrátit ke krásným okamžikům v našich životech. Chceme si alespoň nyní připomenout, jaké to je těšit se z radosti našich dětí, vnoučat, ale i dospělých. V tomto krásném čase se opět umíme těšit i z maličkostí a je nám dobře i z toho, že většina lidí okolo nás, naše rodina, přátelé, známí a sousedé mají k sobě o něco blíž než jindy. Zvláště, když nás v průběhu celého letošního roku rozdělovala vyhlášená nouzová opatření spojená s pandemií.

A proto mi dovoluňte, abych Vám jménem všech zaměstnanců Obecního úřadu v Bílé Lhotě popřál krásné a klidné prožití svátků vánočních strávené v kruhu svých nejbližších. Dětem hodně dárků a splněných přání. A do nadcházejícího nového roku Vám přeji hodně štěstí, pevné zdraví a hodně osobních i pracovních úspěchů.

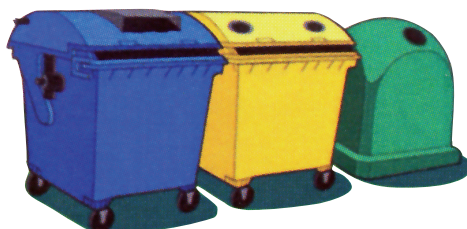
Balcárek Jan, starosta obce

SVOZ ODPADU 2021

KOMUNÁLNÍ ODPAD:

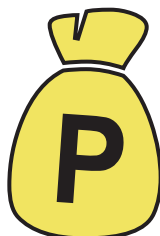
11. ledna
25. ledna
8. února
22. února
8. března
22. března
2. dubna
19. dubna
3. května
17. května
31. května
14. června
28. června

12. července
26. července
9. srpna
23. srpna
6. září
20. září
4. října
18. října
1. listopadu
15. listopadu
29. listopadu
13. prosince
27. prosince

PLASTY:

25. ledna
22. února
22. března
19. dubna
17. května
14. června
12. července

9. srpna
6. září
4. října
1. listopadu
29. listopadu
27. prosince

PAPÍR:

14 denní svoz, vždy v liché týdny. Obvykle ve středu.

NEBEZPEČNÝ ODPAD:

17. dubna

18. září

BIO ODPAD:

19. dubna
5. května
17. května
31. května
14. června
28. června
12. července
26. července

9. srpna
23. srpna
6. září
20. září
4. října
18. října
1. listopadu

*Večer plný překvapení,
pocit, který jindy není.
Dobré jídlo do břicha,
bohatého Ježíška.
Tohle všechno na Vánoce,
hodně zdraví v novém roce!*

Píše Mateřská škola Bílá Lhota

POZNÁMKY K P. FR. VODIČKOVÍ Z ČERVENÉ LHOTY (15. 2. 1812 – 20. 7. 1884)

Svět, do něhož se farář František Vodička (nebo též Wodička) narodil, nebyl příliš přívětivý. V Evropě běsnily Napoleonské války a Moravou procházely proudy vojsk, se všemi dopady vyplývajícími z takových přesunů, navíc bylo krátce po vyhlášení státního bankrotu rakouské říše, ekonomicky vyčerpané koaličními válkami, který uvrhl obyvatele do tíživé finanční situace. V roce 1812, v němž Napoleon nejenže nadšeně vyslal svoji neporazitelnou armádu na ruské tažení, ale v němž také spatřil i její tragický exodus, užíval František Vodička světlo světa v drobné moravské osadě - Červené Lhotě na č. p. 29.

Po absolvování teologické fakulty se stal rakouským katolickým duchovním, přičemž mu byla nejprve svěřena pastorační péče ve funkci kaplana v kostele sv. Mořice v Olomouci, kde je připomínán k r. 1849. Jelikož Františkovi Vodičkoví záleželo na vzdělávání všeho moravského lidu, usiloval o něho nejen v rámci své duchovní činnosti, ale i prostřednictvím spolkového vydávání knih, časopisů, uměleckých děl, zakládáním knihoven, čítáren nebo přírodopisných a uměleckých sbírek. K tomuto účelu využil možnosti, která se mu v polovině 19. století naskytla, a to stát se zakládajícím členem Národní jednoty moravské sv. Cyrila a Metoděje, která měla tuto činnost, již při svém vzniku v r. 1849, zakotvenou ve svých stanovách jako hlavní účel svého působení. Tento vědecký a humanitní spolek byl předchůdcem Matice moravské, která ještě i v těchto dnech, 170 let od svého vzniku, sdružuje více jak 250 odborníků z oboru historie a příbuzných vědních disciplín a spojuje zájem o společenskovědní bádání na Moravě. Jejím cílem je stále prapůvodní Vodičkův záměr, rozvíjet a podporovat vědecké poznání minulosti se zvláštním zřetelem k dějinám Moravy, českých zemí a střední Evropy. Původním pojmenováním podle slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje chtěli její zakladatelé připomenout Velkou Moravu, v níž bylo v té době vzhlíženo jako k vrcholu moravské historie.

Před nástupem na konickou faru, kde prožil 19 let, působil 12 roků v Přemyslovcích na Moravě, v kostele Všem svatých, a to do r. 1865. Zde se zabýval jednak tvorbou duchovní literatury, jednak činností překladatelskou.

Sestavil sborník modliteb a duchovního rozjímání pro ženy s názvem *Nevěsta Krista Pána*, který byl vydán v r. 1859. V něm uzavírá, že pro křesťana je pravá modlitba tak potřebná, jako meč vojína v boji a předesílá, že modlitba je zároveň jeden z nejhlavnějších a nejpotřebnějších prostředků našeho spasení.

V roce 1860 přeložil *Katolický katechismus s připojeným nákresem historie náboženství*, jehož autorem byl francouzský jezuitský teolog a katecheta Joseph Deharbe. Tím přispěl k rozšíření dobrého katechismu, jak ho sám Deharbe označil, mezi česky hovořící katolíky.

K tisíciletému výročí příchodu soluňských bratrů na Moravu, které nastalo v roce 1863, připravil historicko-náboženské dílo *Tisíciletá památka svatých apoštolů slovanských Cyrila a Metoda*, v němž se věnoval nejen dějinám Slovanů, jejich jídlu, obyče-

jům, zvykům nebo náboženství, ale do něhož připojil i modlitby pro dosažení jubilejních odpustků v pobožnosti pro velehradské poutníky.

Spis *Hora olivetská, modlitby a rozjímání k potřebě mužského pohlaví* se stal jeho dalším teologickým dílem připraveným v r. 1865. Obsahoval modlitby a písně a jednalo se o kancionál pro nejchudší křesťany, jehož nevázaná forma stála 80 krejcarů, vázaná se žlutou ořízkou 1,4 zlatých, v černé kůži se zlatou ořízkou 1,8 zlatých. Soubor modliteb a písní s názvem *Úplný kancionál, modlitby a rozjímání pro nábožné pohlaví ženské na všechny neděle a slavnosti celého církevního roku* opatřil totožnými písněmi jako v *Hoře olivetské*, jež zpíval moravský a slezský pobožný lid při bohoslužbách.

V době svého působení v přemyslovické farnosti, v níž zastával i funkci děkana, svoje literární počiny neustále rozmnožoval, čehož je důkazem jeho nejúspěšnější práce *Malý kancionál nejobyčejnějších písní a modliteb k veřejným službám Božím*, sestaveným podle pořádku kancionálu Bečákova, Z katalogu Vědecké knihovny v Olomouci vyplývá, že Vodičkův malý kancionál vycházel již před rokem 1865 a dále mezi léty 1867 – 1888, přičemž jednotlivá vydání rozšiřoval a doplňoval; posledním zaznamenaným vydáním tohoto kancionálu je výtisk z r. 1911, jemuž je připisováno 29. vydání. Svoje kancionály obohatil hojným výběrem pobožností a písní o sv. apoštolech slovanských Cyrilu a Metoději včetně jejich stručného životopisu. Tento soubor duchovních písní určených pro křesťanskou bohoslužbu a soukromou modlitbu připsal k potřebě mládeži. Lze snadno dovodit, že kancionál vycházel ještě 25 let po Vodičkově smrti.

Přemyslovická farnost, kterou Vodička spravoval mezi 18. červencem 1853 a 27. prosincem 1865, se mohla těšit nejen z literárních počínů svého správce, ale i z jeho kladného přístupu ke zdejšímu církevnímu majetku, neboť za jeho působení směřoval své aktivity do výraznějších oprav kostela, a to ihned v prvních letech po převzetí farnosti. V letech 1853-1854 nechal vyměnit šindelovou střechu na kostele za břidličnou, v rámci opravy chrámové střechy nechal postavit sanktusovou věžičku a vchod do kostela opatřit kamennou zárubní s dubovými dveřmi. Svoji pozornost věnoval i interiéru přemyslovického kostela Všem svatých tím, že ho opatřil nástěnným obrazem zobrazujícím křesť sv. Bořivoje sv. Metodějem od Josefa Ignáce Sadlera, českého malíře, vynikajícího autora obrazů i fresek. Obraz původně zdobil kapli při chrámu sv. Mořice v Olomouci, kde Vodička, jak je již výše představeno, působil. V r. 1865 nechal na hlavní oltář instalovat obraz Všem svatých od Františka Bsirskeho z Olomouce. Prostředky nešetřil ani při opravách farní budovy a zvelebování jejího okolí – parkánovou zeď, fortifikační pozůstatek hradebního opevnění, ve farní zahradě nahradil kamennou zidkou.

Ani v Konici, z níž cestoval do Brna na zasedání Moravského zemského sněmu, své inovátorské snahy netlumil, když se mu podařilo pro kostel zakoupit dva sedmimetrové mramorové boč-

ní oltáře z kostela sv. Jakuba v Brně. K tomu přispěla jeho gotická přestavba, díky které byla zpětná instalace předmětných oltářů na jejich původní místa nevhodná. V konickém kostele Narození Panny Marie byly sestavovány od 22. dubna do 30. května 1879. Do jejich mens byly z původních zděných oltářů uloženy ostatky sv. mučedníků, jimiž konická farnost disponovala, a jež byly konsekrovány olomouckým světicím biskupem Janem Karlem Leopoldem von Scherffenbergem v r. 1752. Pozornosti se dočkala i chrámová hudba, pro níž nechal Vodička na přelomu července a srpna roku 1881 zbudovat Karlem Neusserem, varhanářem z Nového Jičína nové varhany se 2 manuály a 13 rejstříky. V neděli 14. 8. 1881 je vysvětil. Obrazy křížové cesty pořídil v r. 1876. Jsou namalovány na plátně akademickým malířem Františkem Tocháčkem z Olomouce pod vedením profesora biblických studií ThDr. Melchiora Mlčocha.

Avšak ani těmito počiny svoje vlohy nevyčerpal, neboť, nejenže v 60. a 70. letech 19. století stál v čele vlasteneckého hnutí na Konicku, ale dokonce se odhodlal vstoupit do vysoké politiky prostřednictvím Moravského zemského sněmu, významné historické zákonodárné instituce v Markrabství moravském, nejsilnějšího symbolu moravské samosprávy. 8. července 1869 byl zvolen poslancem za kurii prelátsko-měšťanskou, tj. za kurii venkovských obcí, obvod Litovel, Konice, Uničov. Svůj mandát obhájil v září i prosinci r. 1870, kdy se uvádí jako oficiální kandidát Národní strany (staročeské), nejstarší politické strany v českých

zemích. I když byl v r. 1872 mandátu zbaven, dosáhl znovuzvolení 22. listopadu 1873. V řádných zemských volbách získal mandát ještě v r. 1878 na šest let, 20. července 1884 svoji aktivní životní dráhu dokonává, umírá v Olomouci, pohřben v Konci. Jeho místo zaujímá agrárník Josef Svozil z Choliny.

Červenolhotský rodák P. František Vodička, farář, děkan, spisovatel, překladatel a politik naplnil svoje životní úkoly prostřednictvím duchovní mise, kterou si na celý život zvolil. Jeho zodpovědnost jak za samotnou duchovní správu (*in spiritualibus*), tak za ekonomickou správu (*in materialibus*) přinesla hodnoty farnostem a farníkům, jimž byl služebníkem Božím. Svědectví o jeho činnosti jsou po více než sto let zachovávané nejen v kostelech, v nichž celebroval, ale zejména v kronice Farního úřadu Přemyslovice nebo Konice, veřejně přístupné informace k jeho literárním dílům najdeme také v katalogích a fondech, a to i digitálních, našich velkých knihoven (Vědecké knihovně v Olomouci, Národní knihovně v Praze nebo v Moravské zemské knihovně v Brně) a spoje ještě v některých zmínkách dobového tisku.

Na závěr mého příspěvku je vhodné jen krátce vystihnout osobnost pracovitého vlastence Františka Vodičky prostřednictvím citátu z pera jeho současníka, staršího dokonce jen o několik dní, romanopisce Charlese Dickense: „*Vše, co stojí za to, aby bylo vykonáno, stojí za to, aby bylo vykonáno dobře.*“

Antonín Hampl, správce Vesnického muzea Želechovice

CHARITA V LITOVLI zprostředkuje nákupy osobám v karanténě

V minulém čísle jsme Vás informovali o zprostředkování nákupu pro osoby v karanténě. Nyní jsme službu rozšířili a nákupy léků a potravin poskytujeme také osamělým seniorům a nemožným osobám, kterým nemůže nákup zajistit nikdo blízký či rodinný příslušník. V případě potřeby nákupu potravin či léků, kontaktujte Charitu v Litovli a to na telefonním čísle – **585 341 444** nebo **731 391 925**. Objednávky jsou přijímány v dopoledních hodinách, nejlépe den dopředu. Více informací k zprostředkování nákupu, Vám sdělí pověřený pracovník po telefonu.

Vám všem přejeme jménem Charity v Litovli a jejich pracovníků pevné zdraví.

RECEPT

KOŠÍČKY IZIDOR:

Těsto:

- 210 g hladké mouky
- 70 g mletého cukru
- 20 g kakaa
- 140 g tuku
- 40 g mletých ořechů
- skořice
- citrónová kůra
- vanilka

Náplň:

- 300 g strouhaných ořechů
- 100 g mletého cukru
- 1 vanilkový cukr
- rum
- rybízová marmeláda
- čokoládový krém
- čokoláda na políť

Postup přípravy receptu

1. Vypracujeme hladké těsto a necháme v chladničce odležet.
2. Plníme malé formičky na košíčky, formičky nevymazáváme.
3. Do upečených vychladlých košíčků dáme trochu rybízové marmelády a malou kuličku náplně, kterou jsme připravili z ořechů, cukrů a rumu, rumem nešetříme.
4. Na náplň cukrářským sáčkem s ozdobnou špičkou nastříkáme čokoládový krém.
5. Necháme ztuhnout a máčíme v čokoládě.